

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. гр. Добрич, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Десислава Б. Николова

Членове: Галина Д. Ж.а

Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Галина Д. Ж.а Въззивно гражданско дело № 20213200500269 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX, чл. 258 и сл. от ГПК. Подадена е въззивна жалба от “Карго партнер“ ЕООД-гр.С. срещу решение № 260021/01.03.2021 г. по гр.д. № 146/2020 г. на Районен съд-гр.Б. в частта, с която частично са отхвърлени предявените от въззивника срещу „Сънфлауърс БГ продукт“ ООД-гр.Б. искове за горницата от 13 766,96 лв до 23 104,40 лв по претенциите за възнаграждения по договори за спедиция, обективирани във фактури № 0000546712/31.10.2018 г.; 0000547053/05.11.2018 г.; 0000550911/31.12.2018 г. и 0000552616/31.01.2019 г., респ. за горницата от 1 980,70 лв до 3 090,07 лв по претенциите за мораторни лихви върху горните главни вземания от падежа по всяка фактура до подаване на исковата молба. Настоява се за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната част и за цялостно уважаване на исковете, респ. за присъждане в пълен размер на сторените от въззивника разноси в първата и настоящата инстанция. Неправилността на първоинстанционното решение в посочените части следвала от липсата на обстойно коментиране на всички събрани по делото доказателства, които в целостта си удостоверявали сключването на всички спедиционни договори по процесните фактури. Районният съд

анализирал само незначителна част от фактите и обстоятелствата, респ. от доказателствата, като основно се позовал на заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза. Не били обсъдени в частност показанията на свидетелите М. и Й., които сочели обичайните способи за подаване на заявките, като не били обсъдени и представените по делото писмени заявки-договори за морски превози, които не били оспорени от ответника. За всяка една от поръчаните спедиторски услуги за организиране на морски транспорт въззивникът бил представил морски коносамент, предаден на представител на ответника срещу подпис, който документ съгласно чл.103 от Кодекса за търговско корабоплаване бил доказателство за сключването и съдържанието на договорите за превоз на товари. С получаване на коносаментите ответникът по делото потвърждавал сключените сделки и приемал изпълнението по тях. Липсата на осчетоводяване на всички издадени от въззивника фактури от страна на ответника означавало единствено, че последният не е водил редовно счетоводството си, а не, че не е ползвал услугата. След като всеки от спорните морски транспорти бил приет без забележки от ответника по делото, същият следвало да бъде заплатен според уговореното. Навеждат се доводи и за прилагане разпоредбите на чл.292 ал.1 от ТЗ и чл.326 ал.2 от ТЗ предвид дългосрочните и партньорски отношения между страните.

Отговор на жалбата не е подаден от въззиваемата страна „Сънфлауърс БГ продукт“ ООД-гр.Б. /понастоящем в несъстоятелност/, която не изразява становище по жалбата и в хода на въззивното производство.

Като постави на разглеждане въззивната жалба, Добричкият окръжен съд установи следното:

Жалбата е депозирана в рамките на преклузивния срок по чл.259 ал.1 от ГПК /въззивникът е получил препис от първоинстанционното решение на 23.03.2021 г., а жалбата е подадена на 02.04.2021 при изтекъл за страната срок за въззивно обжалване на 06.04.2021 г./ Жалбата е процесуално допустима предвид горното и подаването ѝ от активно легитимирано лице-страна в производството по делото-с правен интерес от атакуване на първоинстанционното решение в неизгодната за него част. Разгледана по същество, същата е основателна.

Първоинстанционното решение е валидно като постановено от законен състав на районния съд в рамките на правомощията му, в изискуемата

форма, мотивирано и разбираемо. Същото е допустимо в атакуваната част като постановено по предявените допустими искове. Решението на БРС е неправилно в обжалваната част, като съображенията за горния извод са следните:

Гр.д.№146/2020 г. на БРС е образувано по повод искова молба вх. №1160/26.03.2020 г., с която са предявени обективно кумулативно съединени искове на основание чл.361 от ТЗ и чл.86 ал.1 от ЗЗД от „Карго партнер“ ЕООД-гр.С. срещу „Сънфлаурс БГ продукт“ ООД-гр.Б. /понастоящем в несъстоятелност/, с които се настоява за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в общ размер на 26 194,47 лв, от която 23 104,40 лв спедиторско възнаграждение по договори за морски превоз и 3 090,07 лв обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху отделните главници по фактури, както следва:

-1 560,08 лв неплатен остатък от главница по фактура №0000545907/18.10.2018 г.; **232,72 лв** законна лихва върху цялата главница по фактурата от 2 246,16 лв за периода 18.11.2018 г.-25.11.2019 г. и **209,74 лв** законна лихва върху неплатения остатък от 1 560,08 лв за периода 26.11.2019 г.-23.03.2020 г.;

-2 765,18 лв с ДДС главница по фактура №0000546712/31.10.2018 г.; **339,46 лв** с ДДС-пълна стойност на издаденото към нея дебитно известие №547053/05.11.2018 г.; **367,92 лв**-законна лихва върху главницата по фактурата за периода 01.12.2018 г.-23.03.2020 г. и **44,69 лв**-законна лихва върху стойността на дебитното известие за периода 06.12.2018 г.-23.03.2020 г.;

-3 104,64 лв с ДДС главница по фактура №0000546713/31.10.2018 г. и **413,09 лв** законна лихва върху главницата по фактурата за периода 01.12.2018 г.-23.03.2020 г.;

-3 034,08 лв с ДДС главница по фактура №0000549214/04.12.2018 г. и **375,05 лв** законна лихва върху главницата по фактурата за периода 04.01.2019 г.-23.03.2020 г.;

-3 034,08 лв с ДДС главница по фактура №0000549215/04.12.2018 г. и **375,05 лв** законна лихва върху главницата по фактурата за периода 04.01.2019 г.-23.03.2020 г.;

-3 034,08 лв с ДДС главница по фактура №0000549216/04.12.2018 г. и **375,05 лв** законна лихва върху главницата по фактурата за периода 04.01.2019 г.-23.03.2020 г.;

-3 104,64 лв с ДДС главница по фактура №0000550911/31.12.2018 г. и **360,48 лв** законна лихва върху главницата по фактурата за периода 31.01.2019 г.-23.03.2020 г.;

-3 128,16 лв с ДДС главница по фактура №0000552616/31.01.2019 г. и **336,28 лв** законна лихва върху главницата по фактурата за периода 03.03.2019 г.-23.03.2020 г.

Претендирана е на основание чл.86 ал.1 от ЗЗД и законната лихва върху главниците, считано от датата на предявяване на исковете, до окончателното им изплащане.

Първоинстанционният съд е уважил с решението си част от исковете, а именно исковете за главница и законна лихва по фактури №0000545907/18.10.2018 г.; №0000546713/31.10.2018 г.; №0000549214/04.12.2018 г.; №0000549215/04.12.2018 г. и №0000549216/04.12.2018 г.-общо 13 766,96 лв главница и 1 980,70 лв законна лихва, като са отхвърлени исковете за присъждане на главница в общ размер на горницата от 13 766,96 лв до 23 104,40 лв по фактура №0000546712/31.10.2018 г.; дебитно известие №0000547053/05.11.2018 г.; фактура №0000550911/31.12.2018 г. и фактура №0000552616/31.01.2019 г., респ. за горницата от 1 980,70 лв до 3 090,07 лв по претенциите за мораторни лихви върху горните главни вземания от падежа по всяка фактура до датата 23.03.2020 г., предхождаща подаването на исквата молба.

Твърди се от ищеца „Карго партнер“ ЕООД-гр.С. в исквата молба, че между него в качеството на спедитор и ответника „Сънфлаурс БГ продукт“ ООД-гр.Б. в качеството на възложител били сключени множество спедиционни договори, изпълнението по които било остойностено в цитираните по-горе фактури, по силата на които договори след съответни заявки от възложителя спедиторът организирал извършване на международен морски превоз заедно с всички съпътстващи услуги. За реализираните морски превози бил съставян и съответният коносамент. Ответникът нямал забележки, рекламации и възражения по доставката на всеки от процесните товари и съответните транспортни документи били оформени също без

възражения от негова страна. За всяка спедиторска услуга била издадена фактура с посочен в нея падеж, като фактурите не били оспорени от ответника. До настоящия момент обаче ответното дружество не било изплатило дължимите възнаграждения по фактурите на посочените в тях падежи.

В отговора на исковата молба ответникът „Сънфлаурс БГ продукт“ ООД-гр.Б. оспорва исковите по основание и размер. За да са основателни исковите за присъждане на спедиторско възнаграждение, ищецът следвало да бъде вписан като страна /изпращач/ или като пълномощник на товародателя в товарителницата /коносамент/, а в случая не било така. Оспорва се изобщо сключването на твърдяните спедиционни договори за осъществяване на морски превоз. Товарителницата следвало да се предаде на товародателя и спедиторът трябвало да се отчете на първия, което в случая не било сторено. Мандат на ищеца за извършване на морски превози не бил даден от ответника. Исковите били предявени при изтекъл срок на погасителна давност на претенциите, който бил едногодишен.

Според разпоредбата на чл.361 ал.1 от ТЗ със спедиционния договор спедиторът се задължава срещу възнаграждение да сключи от свое име за сметка на доверителя договор за превоз на товар /т.нар. същински спедиционен договор/. Спедиторът обаче може да бъде овластен да сключи договора за превоз не от свое име, а като пълномощник или посредник на товародателя /т.нар. несъщински спедиционен договор/. Във всички случаи обаче превозният договор се сключва за сметка на доверителя. Когато спедиторът действа въз основа на същински спедиционен договор, той става директно страна по превозния договор в качеството на товародател /изпращач/. Когато договорът е несъщински, спедиторът не е страна по договора за превоз /решение №163/08.02.2001 г. по гр.д. №1445/2000 г. на V г.о., ГК на ВКС/. В случая е налице втората хипотеза, доколкото в съставените за превозите и представени по делото от ищеца товарителници /коносаменти/ ищецът „Карго партнер“ ЕООД не е вписан като изпращач /товародател/. Конкретно съставените за процесните морски превози на български слънчогледови ядки реколта 2018 г. коносаменти, касаещи обективиранияте във фактурите-предмет на въззивното производство спедиторски услуги /така коносамент на листи 29 и 30 от делото на БРС-на български и английски език, издаден на 09.11.2018 г. в гр.В., РБ, за превоз на

24 520 кг слънчоглед,съответстващ на сделката по фактура №0000546712/31.10.2018 г. и дебитно известие №0000547053/05.11.2018 г.;коносамент на листи 67 и 71 от делото на БРС-на български и английски език,издаден на 11.12.2018 г. в гр.В.,РБ,за превоз на 24 580 кг слънчоглед,съответстващ на сделката по фактура №0000550911/31.12.2018 г.;коносамент на листи 77 и 80 от делото на БРС-на български и английски език,издаден на 24.01.2019 г. в гр.В.,РБ,за превоз на 24 500 кг слънчоглед,съответстващ на сделката по фактура №0000552616/31.01.2019 г./,сочат,че изпращач по всеки от договорите за превоз е ответното дружество „Сънфлаурс БГ продукт“ ООД-гр.Б..Във всеки коносамент обаче ищецът „Карго партнер“ ЕООД-гр.С. е вписан в долния десен ъгъл,с което отразяване посредничеството му при сключване на договорите за морски превоз е удостоверено.Според разпитаната по делото като свидетел К. Й.,служителка при ищеца,която през 2018-2019 г. е имала преки впечатления за търговските отношения между страните и начина на процедиране в рамките на тези отношения,коносаментите са получавани след издаването им от ищеца „Карго партнер“ ЕООД-гр.С.,който ги предавал на изпращача „Сънфлаурс БГ продукт“ ООД-гр.Б. срещу подпис на негов служител/представител.Така свидетелката е потвърдила,че подписите върху представените от ищеца коносаменти са били положени с цел удостоверяване на получаването им от представител на ответника-обикновено от управителя С.Н..Предаването е ставало в офиса на „Карго партнер“ ЕООД в гр.В. от служителката К. М. /също разпитана като свидетел/.

Според разпоредбата на чл.117 ал.1 от Кодекса на търговското корабоплаване /КТК/ коносаментът представлява доказателство,че товарът,означен в него,е приет за превоз и се намира на кораба,т.е. коносаментите надлежно доказват осъществяването на процесните морски превози.Според разпоредбата на чл.103 от КТК коносаментите са годно доказателствено средство за сключването и съдържанието на договорите за превоз на товари.В този смисъл представените по делото коносаменти удостоверяват надлежно изпълнение от страна на ищцовото дружество-спедитор на задълженията му по сключените с ответника спедиционни договори.Фактът,че именно ищцовото дружество има учредена представителна власт от страна на ответника да осъществи процесните договори за морски превоз,се удостоверява от обстоятелството,че във всички

коносаменти ищцовото дружество е вписано в графата „агент на...“,респ. коносаментите са били предоставени след съставянето им именно на ищеца,организирайл транспорта,който от своя страна впоследствие ги е връчвал на ответника-изпращач срещу подпис /в тази насока показанията на К. Й./Предоставената от ответника на ищеца представителна власт за организиране на морски превози на товари следва и от представените по делото 7 бр. „заявки-договор за морски превоз“ /на листи 145-151 от делото на БРС/,адресирани до „Карго партнер“ ЕООД-гр.С. и изхождащи и подписани от представител на възложителя „Сънфлаурс БГ продукт“ ООД-гр.Б.,като част от заявките /така на лист 145-заявка с уговорена дата на товарене 19.01.2019 г.,лист 149-заявка с дата на товарене 29.10.2018 г.,лист 150-заявка с дата на товарене 17.10.2018 г. и лист 151-заявка с дата на товарене 10.10.2018 г./ със сигурност могат да се отнесат към процесните три фактури.Горните заявки и представените цитирани коносаменти в съвкупност удостоверяват сключването на процесните спедиционни договори между страните,участието на ищеца „Карго партнер“ ЕООД-гр.С. при сключване на договорите за превоз като представител на изпращача „Сънфлаурс БГ продукт“ ООД-гр.Б. и изпълнението от страна на спедитора на задължението му да сключи уговорените договори за морски превози на товари.Спедиционният договор е неформален договор,т.е. писмената форма не е условие за неговата действителност.В случая сключването на процесните спедиционни договори /касаещи процесните три фактури и дебитно известие/ се доказва чрез съвкупността от цитираните по-горе и обсъдени писмени доказателства,подкрепени от показанията на двете свидетелки М. и Й.,които безпротиворечиво споделят за трайните и редовни търговски отношения между страните по делото в края на 2018 г. и началото на 2019 г. с характер на спедиционни търговски сделки,по които ответното дружество възлагало на ищцовото да осъществи спедиторски услуги с визирания вече по-горе предмет.

Според разпоредбата на чл.361 ал.2 от ТЗ за неуредените в закона въпроси по спедиционните договори се прилагат разпоредбите относно комисионния договор.Приложима е следователно в отношенията между страните разпоредбата на чл.355 от ТЗ,според която комисионерът е длъжен да даде сметка на доверителя и да му прехвърли резултатите от изпълнителната сделка.Наличието на отчет от страна на спедитора е

предпоставка за възникване на правото му да получи възнаграждение за извършената спедиционна услуга. За да се приеме, че спедиторът е дал отчет по изпълнението на спедиционния договор, трябва да се прецени дали извършените от него фактически действия налагат извод, че изпълнителната сделка е сведена до знанието на доверителя, и дали последният я приема /решение №44/31.03.2009 г. по т.д. №447/2008 г. на II т.о., ТК на ВКС/. Ако процесните три фактури и дебитно известие, в които са посочени извършените от спедитора услуги и тяхната стойност, бяха подписани от представител на ответника, този факт щеше да е явно доказателство, че доверителят е уведомен за действията на спедитора и ги потвърждава. В случая обаче фактурите не са подписани от страните /същите са издадени на електронен носител/. Установено е от вещото лице Г. Й. в заключението му по допуснатата от първоинстанционния съд съдебно-счетоводна експертиза, че трите процесни фактури и дебитното известие към едната от тях не са били осчетоводени от ответника „Сънфлаурс БГ продукт“ ООД-гр.Б., не са намерили отражение в дневника му за покупки и по тях същият не е ползвал данъчен кредит за разлика от поведението му спрямо останалите пет фактури-предмет на делото, които са надлежно осчетоводени от него.

При това положение обаче не следва еднозначно да се приеме, че спедиторът не е осъществил отчет за действията си по тези фактури пред доверителя, защото липсата на осчетоводяването им от ответника би могло да се дължи на неговата недобросъвестност или на нередовно водено счетоводство. Установени са по делото други фактически действия на ищеца, удостоверяващи извършен от него отчет за спедиторската му дейност, обективизирана в тези фактури. Както вече бе посочено, представени са по делото коносаменти, удостоверяващи осъществяването на конкретните превози, като върху преписите от същите, приложени по делото, фигурира подпис, за който се сочи от свидетелите М. и Й., че е положен от управителя на ответника при получаване на коносаментите в офиса на ищеца. Освен това свидетелките са категорични, че всички действия са били надлежно съобщавани на доверителя и последният никога не е имал възражения и забележки срещу тях, т.е. ги е приемал. В този смисъл следва да се приеме, че има извършен отчет според изискването на чл.355 от ТЗ и ответникът дължи на ищеца уговорените спедиционни възнаграждения и по процесните три фактури и дебитно известие.

Доколкото се установява по делото, че през периода октомври 2018-януари 2019 г. между страните са били установени трайни търговски отношения с еднотипно съдържание, като пет от фактурите от този период, издадени от ищеца, са били надлежно осчетоводени от ответника без възражения по уговорената цена на спедиторските услуги и падеж на плащане на възнагражденията, посочен във всяка фактура, то следва да се приеме по смисъла на чл.326 ал.2 от ТЗ, че уговорените и по процесните три фактури цена на услугите и падеж са идентични с тези по останалите сделки между страните, обективирани в осчетоводените от ответника фактури, и възнагражденията са дължими от ответника като съответстващи на обичайно уговаряните между страните възнаграждения от посочения период, респ. в обичайно уговаряния от страните срок за плащане-обикновено в рамките на месец от издаване на фактурата.

Предвид изложеното съдът намира, че исковете за присъждане в полза на ищеца на спедиторски възнаграждения и обезщетения за забавено плащане и по процесните три фактури и дебитно известие са основателни и следва да бъдат уважени. Претендираните размери на вземанията са установени със заключението по допуснатата ССЕ.

Неоснователно е възражението на ответника, че вземанията били погасени с кратката едногодишна давност по чл.366 от ТЗ. Цитираната разпоредба е приложима само при претенции за вреди от спедиционен договор, каквито настоящите не представляват. Освен това едногодишната давност е относима само към същинските спедиционни договори, при които спедиторът сключва превозния договор от свое име, а при несъщинските спедиционни договори, каквито са настоящите, приложение намират общите правила за погасителната давност /решение от 14.03.2006 г. по т.д. №588/2005 г. на I т.о., ТК на ВКС/. Общата петгодишна погасителна давност в случая не е изтекла до датата на предявяване на исковете.

Първоинстанционното решение следва като неправилно да бъде отменено в обжалваната му отхвърлителна част, а исковете следва да се уважат в цялост.

При този изход от спора в полза на ищеца по делото „Карго партнер“ ЕООД-гр.С. следва на основание чл.78 ал.1 от ГПК да се присъдят всички сторени от него съдебно-деловодни разноси в първоинстанционното

производство, каквито същият изрично е претендирал. Районният съд при частичното уважаване на исковете е присъдил в полза на ищеца разноски в размер на 2 957,16 лв съразмерно на уважената част от исковете. На лист 152 от делото на БРС е приложен списък по чл.80 от ГПК на претендираните от ищеца разноски, който включва разноски, сторени в обезпечително производство /за обезпечаване на настоящите искове като бъдещи/ по гр.д. №14104/2020 г. на СРС в размер на 1 222 лв и разноски в исковото производство пред БРС в размер на 3 696,91 лв, сред които и такива за пътни разноски на адвоката. Не е ясно кога е представен по делото този списък, доколкото в протокола от последното открито съдебно заседание пред БРС на 02.02.2021 г. липсва определение за изричното приемане на такъв списък. Към задната корица на първоинстанционното дело са прикрепени същият списък на разноските и приложени към него документи, удостоверяващи претендираните разноски в обезпечителното и исковото производство. Тези документи също не са докладвани и приети в съдебно заседание преди приключване на съдебното дирене в първата инстанция, т.е. същите не са приети надлежно като доказателства за сторени разноски. С оглед съдържанието на протокола от последното открито съдебно заседание пред БРС не може да се приеме, че своевременно са били представени от ищеца списък на разноски и доказателства за последните, поради което цитираните документи не могат да бъдат зачетени. Въззивният съд зачита като годни и събрани в рамките на спора доказателства за сторени разноски само преводното нареждане на лист 11 от делото на БРС за платена от ищеца държавна такса в размер на 950 лв за водене на делото; преводното нареждане на лист 16 за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 3 180 лв и преводното нареждане на лист 126 за заплатено възнаграждение за вещо лице в размер на 350 лв-общо 4 480 лв. При вече присъдени от районния съд 2 957,16 лв въззивният съд следва допълнително да присъди на ищеца за първата инстанция разноски в размер на още 1 522,84 лв.

Във въззивната инстанция ищецът-въззивник има право на сторените разноски, които са в размер на 417,88 лв държавна такса за обжалването и 1 368 лв адвокатско възнаграждение-общо 1 785,88 лв.

Ответникът по делото и въззиваем „Сънфлаурс БГ продукт“ ООД-гр.Б. няма право на разноски и такива не му се следват за настоящата инстанция, а и

такива не са претендирани от него.

Настоящото въззивно решение е необжалваемо по смисъла на чл.280 ал.3 т.1 от ГПК,тъй като отделните обективно съединени искове са с цена под 20 000 лв всеки.

Водим от гореизложеното,Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260021/01.03.2021 г. по гр.д.№146/2020 г. на Районен съд-гр.Б. в частта,с която частично са отхвърлени предявените от „Карго партнер“ ЕООД-гр.С. срещу „Сънфлауърс БГ продукт“ ООД-гр.Б. искове за горницата от 13 766,96 лв до 23 104,40 лв по претенциите за възнаграждения по договори за спедиция,обективирани във фактури №0000546712/31.10.2018 г.;0000547053/05.11.2018 г.;0000550911/31.12.2018 г. и 0000552616/31.01.2019 г.,респ. за горницата от 1 980,70 лв до 3 090,07 лв по претенциите за мораторни лихви върху горните главни вземания от падежа по всяка фактура до датата на подаване на исковата молба,като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Сънфлауърс БГ продукт“ ООД-гр.Б. /в несъстоятелност/,ЕИК 203478228,със седалище и адрес на управление гр.Б.,ул. „П.К.Я.** да заплати на „Карго партнер“ ЕООД-гр.С.,ЕИК 131142625,със седалище и адрес на управление гр.С. 1528,р-н „И.“,ул.“П.В.З.** следните суми:

-2 765,18 лв с ДДС главница-възнаграждение по спедиционен договор,обективирано във фактура №0000546712/31.10.2018 г.,ведно със законната лихва върху горната сума,считано от датата на предявяване на исковите 26.03.2020 г.,до окончателното ѝ изплащане; **339,46 лв** с ДДС-пълна стойност на издаденото към горната фактура дебитно известие №547053/05.11.2018 г.,ведно със законната лихва върху горната сума,считано от датата на предявяване на исковите 26.03.2020 г.,до окончателното ѝ изплащане;**367,92 лв**-законна лихва върху главницата по фактура №0000546712/31.10.2018 г. за периода 01.12.2018 г.-23.03.2020 г. и **44,69 лв**-законна лихва върху стойността на дебитното известие за периода 06.12.2018 г.-23.03.2020 г.;

-3 104,64 лв с ДДС главница-възнаграждение по спедиционен договор,обективизирано във фактура №0000550911/31.12.2018 г.,ведно със законната лихва върху горната сума,считано от датата на предявяване на исковете 26.03.2020 г.,до окончателното ѝ изплащане;**360,48 лв** законна лихва върху главницата по фактура №0000550911/31.12.2018 г. за периода 31.01.2019 г.-23.03.2020 г.;

-3 128,16 лв с ДДС главница-възнаграждение по спедиционен договор,обективизирано във фактура №0000552616/31.01.2019 г.,ведно със законната лихва върху горната сума,считано от датата на предявяване на исковете 26.03.2020 г.,до окончателното ѝ изплащане;**336,28 лв** законна лихва върху главницата по фактура №0000552616/31.01.2019 г. за периода 03.03.2019 г.-23.03.2020 г.

ОСЪЖДА „Сънфлауърс БГ продукт“ ООД-гр.Б. /в несъстоятелност/,ЕИК 203478228,със седалище и адрес на управление гр.Б.,ул. „П.К.Я.** да заплати допълнително /освен вече присъдените от районния съд/ на „Карго партнер“ ЕООД-гр.С.,ЕИК 131142625,със седалище и адрес на управление гр.С. 1528,р-н „И.“,ул.“П.В.З.** сторени в първоинстанционното производство съдебно-деловодни разноски в размер на 1 522,84 лв /хиляда петстотин двадесет и два лева и 84 стотинки/.

В останалата част решението на Балчишкия районен съд не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА „Сънфлауърс БГ продукт“ ООД-гр.Б. /в несъстоятелност/,ЕИК 203478228,със седалище и адрес на управление гр.Б.,ул. „П.К.Я.** да заплати на „Карго партнер“ ЕООД-гр.С.,ЕИК 131142625,със седалище и адрес на управление гр.С. 1528,р-н „И.“,ул.“П.В.З.** сторени във въззивното производство съдебно-деловодни разноски в размер на 1 785,88 лв /хиляда седемстотин осемдесет и пет лева и 88 стотинки/.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по смисъла на чл.280 ал.3 т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____